

Ad.

70. Framvarp

til laga um tannlækningar.

(Eftir 2. umr. í Ed.)

A. Skilyrði fyrir tannlækningaleyfi.

1. gr.

Rjett til að kallast tannlæknir og fara með sjálfstæðar tannlækningar hjer á landi hefir aðeins sá, er fullnægir eftirfarandi skilyrðum:

1. Hefir lokið tannlækningaprófi í tannlæknaskóla, er viðurkendur er af heilbrigðisstjórn ríkisins.
2. Talar og skilur fullkomlega íslenska tungu.
3. Hefir að afloknu prófi (ef námstími skólans er aðeins 3 ár) verið að minsta kosti eitt ár aðstoðarmaður við lækningar hjá viðurkendum tannlækni hjer á landi, eða á annan hátt aflað sjer álika þekkingar og reynslu í tannlækningum, að áliti heilbrigðisstjórnar.
4. Hefir óflekkað mannorð.

Sá, er æskir tannlækningaleyfis, skal færa heilbrigðisstjórn sönnur á, að framangreindum skilyrðum sje fullnægt. Einnig skal hann undirrita drengskaparheit, stílað að fyrirmælum heilbrigðisstjórnar, um að gæta fullrar tannlæknis-skyldu í starfi sínu.

Sá, er fullnægir fyrsta skilyrðinu, getur haft á hendi aðstoðartannlækningar, og með leyfi landlæknis getur hann um stundarsakir gegnt störfum sjálfstæðra tannlækna í forföllum þeirra.

2. gr.

Þeir læknar, sem hafa alment lækningaleyfi, mega ekki kalla sig tannlækna nje starf sitt tannlækningar, þótt þeir stundi tannlækningar, nema þeir hafi annaðhvort lokið tannlæknaprófi eða einhverju slíku sjerprófi, sem talið er gilt af heilbrigðisstjórn.

Dómsmálaráðuneytið getur þó fyrst um sinn, með ráði landlæknis, veitt undanþágu frá þessu, ef sjerstakar ástæður eru fyrir hendi.

B. Starfssvið tannlækna.

3. gr.

Starfssvið tannlækna tekur yfir meðferð á allskonar tannskýki, þar með talið allskonar tannfyllingar, tannútdráttur og brota, tannhreinsun með verkfærum eða lyfjum, lagfæring óreglulegra tanna og tannrjettingar, að brúfesta tennur og tanngarða (crown- and bridgework) o. s. frv., og ennfremur meðferð kvilla í slímhimnn munnsins, tannholdi og kjálkum, er af tannskýki stafa.

Tannlæknum er heimilt að beita allskonar deyfingum á tönnum, tannholdi og kjálkum, en svæfing (narcose) skal beitt af lækni, er alment lækningaleyfi hefir, eða af tannlækni að honum viðstöddum.

4. gr.

Öllum öðrum en tannlæknum, eða þeim, er tannlækningaleyfi hafa, er óheimilt að setja gervitennur og tanngarða i menn. Þetta nær ekki til lækna, ef þeir sanna fyrir heilbrigðisstjórninni, að þeir hafi aflað sjer nægilegrar þekkingar i þessari grein.

5. gr.

Tannlæknum er heimilt að afla sjer með lyfseðlum allra þeirra lyfja, sem þeir þarfnast við lækningar sínar, og nota þau tæki og hjálparmeðul, er fram koma á hverjum tíma, ef þeir þurfa við starfa sinn.

C. Almenn ákvæði.

6. gr.

Tannlæknar lúta eftirliti heilbrigðisstjórnar ríkisins. Skyldir eru þeir til að gefa landlækni skýrslu um, hvar þeir reka starfa sinn.

7. gr.

Óheimilt er þeim, er ekki hafa tannlækningaleyfi, að anglýsa, að þeir fáist við tannlækningar, ísetning tanna, deyfingar eða lyfjanotkun til tannlækninga, eða bjóðast til þess á annan hátt.

8. gr.

Brot gegn lögum þessum varða sektum, frá 50—1000 krónum, eða einföldu fangelsi, alt að 6 mánuðum, ef miklar sakir eru, enda sje brotið ekki svo vaxið, að það heyri undir hin almennu hegningarlög. Skulu sektir renna í rikissjóð.

Með mál út af brotum gegn lögum þessum skal farið sem almenn lögreglumál.

9. gr.

Verði tannlæknir sannur að sök og dæmdur til refsingar fyrir athæfi, er svívirðilegt er að almenningsáliti, skal hann sviftur rjetti til þess að kalla sig tannlækni og fara með tannlækningar.

10. gr.

Lög þessi ná ekki til þeirra lækna, sem nú stunda tannlækningar og kalla sig tannlækna, nje heldur til þeirra, sem nú hafa takmarkað tannlækningaleyfi hér á landi.